

Na začátku cesty, kterou jsem musel při tvorbě této práce projít, nebylo možno dohlédnout jejího cíle. Ten byl skryt někde daleko za horizontem. Přítomné bylo jen tušení, že někde snad je a nakonec se ukáže. Byla to dlouhá cesta, sem tam se mi šlo dobře, jinde jsem musel odpočívat a nabírat nové síly. Krajina, kterou jsem procházel, byla nová a neznámá. Mé předchozí představy o ní byly jiné, než jakou jsem ji našel. Cesta, po níž jsem putoval, se místy zdála jasná a pevná, hned však zase potemnělá a blátivá. Potkal jsem na ní mnoho lidí, kteří tudy procházeli, a byly to zajímavé rozhovory a setkání. Některá jejich slova byla nejen zaznamenání-hodná, ale stala se mi i ukazatelem směru dalšího putování.

Rozhodovat o směru a kráčet však musí každý sám, jinak se sice najednou někde objeví, ale vlastně ani neví, kde se tam vzal a jak se odtud dostane. K pohybu vpřed se musí vynakládat úsilí a být odvážný. Přešlapování na místě je sice pohodlné, ale nikam nevede. I kolem mé cesty - nejen na ní samotné - se ukazovaly mnohé další zajímavé věci a volali na mě i mnozí lidé. Na ty jsem však jen pohlédl a do řeči se s nimi nedal. Cíl mé cesty mi totiž do jisté míry vnutil určitý rozvrh, který jsem musel dodržovat. Ale kdoví, třeba alespoň některé z nich ještě někde potkám a blíže poznám, protože skutečná cesta v cíli nekončí. Ten se vždy ukazuje jen jako dílčí. Horizont se totiž mezitím sice posunul, ale stále tuje, a s ním i tušení neznámých krajin, kam mě láká stále přítomná touha poznávat. Myslím, že je to příběh každého z nás...